

Kunnskapsdepartementet
Postboks 8119 Dep
0032 OSLO

Høring - forslag til forskrift om refusjonssatser for opplæring av elever i barneverninstitusjoner

Det henvises til høring og høringsnotat med forslag til forskrift om refusjonssatser for opplæring av elever i barneverninstitusjoner, av 2. november 2007. Høringen gjelder forslag om ny § 19–7 i forskrift til opplæringsloven, med forslag om refusjonssatser for opplæring av elever i barneverninstitusjon utenfor eget hjemfylke. Under forutsetning av at Ot.prp. nr. 2 (2007-2008) og den foreslåtte endringen i opplæringsloven § 13-2, blir vedtatt i Stortingets behandling i desember 2007, har Vestfold fylkeskommune følgende merknader:

1. Vi foreslår egen grunnsats for grunnskoleopplæring, og egen grunnsats for videregående opplæring, slik dette er for andre elever (på landsbasis). Når det gjelder videregående elever så har KS egne gjesteelevssatser for de ulike utdanningsprogrammene, og det er nærliggende og bruke disse for alle de elever det gjelder.
2. På side 2 i høringsnotatet står: "Opplæringen skal settes i gang uten ugrunnet opphold når institusjonsoppholdet starter..." Vi må bemerke at det er forskjell i rettigheter, muligheter, hensiktsmessighet etc i henholdsvis grunnskoleopplæring og videregående opplæring. Når det gjelder grunnskoleopplæring er det snakk om opplæringsplikt og opplæring skal igangsettes uten ugrunnet opphold.

Når det gjelder videregående opplæring handler det om opplæringsrett og det vil være ulike forhold som ligger til grunn for vurdering av om ungdommen skal bruke sin opplæringsrett og i så fall hvordan. Forhold av betydning er bl a: ungdommens tidligere skolegang, er ungdommen elev i vg opplæring når institusjonsoppholdet tar til, når i skoleåret flytter ungdommen inn i institusjon, motivasjon, ønsker, tilgang på skoleplass (evt lærepllass), tilpasning til omsorgs-/behandlingsopplegg etc. For alle ungdommer er det ulike individuelle vurderinger som må ligge til grunn for det videregående opplæringsløpet. Dersom den unge ikke har startet på opplæringsløpet så kan det være hensiktsmessig å utsette dette, eller benytte retten til et frår eller omvalg. For elever som er midt i et vg opplæringsløp vil det være viktig å kunne fortsette dette. I tillegg så har alle fylkeskommuner en oppfølgingstjeneste, som i ulik grad tilbyr ungdom som ikke bruker retten sin, et tilbud – gjerne i samarbeid med NAV (som sørger for tiltaksmidler/dagpenger der hvor det er snakk om arbeidspraksis). Alt dette er forhold som vurderes og initieres som en del av den helhetlige ivaretagelsen av ungdommen, og er sterkt knyttet opp til både det kommunale og statlige barnevernets planer og ansvar for den unge. Når institusjonsfylkeskommunen får ansvar for opplæringen for ungdom hjemmehørende i andre fylker, så må det forutsettes at de ivaretar dette ansvaret på en faglig god og likeverdig måte.

3. Vestfold fylkeskommune vil igjen understreke (jfr. tidligere høringsuttalelser om saken) at

det er svært uheldig at departementet nå fraviker det prinsipp at henholdsvis hjemkommune og hjemfylkeskommune er ansvarlig for sine innbyggers rettigheter til grunnskoleopplæring / videregående opplæring, ved å fremme forslag om at det er institusjonsfylkeskommunen som er ansvarlig for opplæringen. Det er beklagelig at man har valgt å la utfordringer knyttet til praktisering av økonomisk oppgjør, overstige hensynet til barn og unges behov for helhet, sammenheng og kontinuitet i opplæringen (jfr. punkt 2 over). Dette er noe som enhver elev har rett til. Vi har tidligere gått inn for at kommunen har ansvar for all grunnskoleopplæring til sine innbyggere, uavhengig av bo-, behandlings- eller omsorgssituasjon og likeledes fylkeskommunen for den videregående opplæringen, og mener at det vil være til det beste for elevene.

Med hilsen

— Thorbjørn Nygaard
Assisterende direktør

Erla Hrønn Jonsdottir
rådgiver